

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **P. N.**

skazanego za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu

narkomanii i art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 9 listopada 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 2 grudnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 1424/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wieliczce

z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 45/22

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.

P. (Kancelaria Adwokacka w W.), obrońcy z

urzędu P. N., kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

[K.K.]

UZASADNIENIE

P. N. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 19 września 2019 r. w [...], wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 32,05 grama netto, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. w dniu 19 września 2019 r. w [...], znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w stopniu porównywalnym do objawów alkoholu etylowego we krwi w zakresie 0,8-1,2 promila, kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazdem mechanicznym w postaci skutera o nr rej. [...], tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.;

3. w dniu 29 września 2019 r. w [...], wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 43,27 grama, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. w dniu 5 grudnia 2019 r. w [...], wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 92,78 grama, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

5. w dniu 20 marca 2020r. w [...], wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 86,46 grama, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. w dniu 7 maja 2020 r. w [...], wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowe w postaci 10 gram amfetaminy i 1,3 grama MDMA, a także środek odurzający w postaci 0,4 gram haszyszu, tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Wieliczce wyrokiem z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 45/22, oskarżonego P. N. uznał za winnego:

- czynów zarzucanych mu w pkt 1, 3, 4, 5 i 6 aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż waga netto narkotyku w ramach czynu pierwszego to 30,8 g, w ramach czynu

trzeciego to 38,04 g, w ramach czynu czwartego to 73,70 g, w ramach czynu piątego to 74,95 g i w ramach czynu szóstego to 8,79 g amfetaminy, 1,37 g MDMA oraz 0,36 g haszyszu oraz przyjął, że stanowią one ciąg pięciu przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I wyroku);

- czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia, stanowiącego występpek z art. 178a § 1 k.k., za który na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt IV wyroku); na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł, a na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

Jako karę łączną Sąd orzekł karę 2 lat ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt VII wyroku). Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia w przedmiocie: zaliczenia oskarżonemu na poczet kary łącznej wskazanych okresów jego zatrzymania, dowodów rzeczowych oraz kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Wieliczce. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 tej ustawy poprzez ich błędną wykładnię, a mianowicie niesłuszne przyjęcie, że następujące ilości amfetaminy: 38,04 g, 73,70 g oraz 74,95 g nie stanowiły znacznej ilości substancji psychotropowej, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego zastosowania

art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i niezastosowania art. 62 ust. 2 wymienionej ustawy, co miało wpływ na wymierzenie oskarżonemu kary roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności;

2. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego za przypisane mu przestępstwa w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, co przy uwzględnieniu charakteru przestępstw, których dopuścił się oskarżony oraz okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawia, że wymierzona kara łączna 2 lat ograniczenia wolności nie spełni swoich celów w zakresie społecznego oddziaływania oraz wpływu represyjno-wychowawczego wobec oskarżonego.

Stawiając te zarzuty, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. przyjęcie, że czyny z pkt 3, 4 i 5 aktu oskarżenia stanowią ciąg trzech przestępstw z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie za nie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a czyny z pkt 1 i 6 aktu oskarżenia stanowią ciąg dwóch przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie za nie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. orzeczenie za czyn z pkt 2 aktu oskarżenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 2 grudnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 1424/22, zmienił:

I. orzeczenie z pkt I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

1. w ramach zarzutów z pkt 3, 4 i 5 aktu oskarżenia uznał P. N. za winnego zarzucanych mu czynów, przy czym ustalił, że waga netto narkotyku w ramach czynu zarzucanego w pkt 3 wynosi 38,04 g, w ramach czynu z pkt 4 wynosi 73,70 g, w ramach czynu z pkt 5 wynosi 74,95 g, nadto ustalił, że czynów tych oskarżony dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, czym trzykrotnie zrealizował znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył

oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w ramach zarzutów z pkt 1 i 6 aktu oskarżenia uznał P. N. za winnego zarzucanych mu czynów, przy czym ustalił, że waga netto narkotyku w ramach czynu zarzucanego w pkt 1 wynosi 30,08 g, w ramach czynu z pkt 6 wynosi 8,79 g amfetaminy, 1,37 g MDMA oraz 0,36 g haszyszu, nadto ustalił, że czynów tych dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, czym dwukrotnie zrealizował znamiona występkę z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

II. orzeczenie z pkt IV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że za czyn opisany w pkt 2 aktu oskarżenia na mocy art 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. orzeczenie z pkt VII zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 85 § 1 oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz rozstrzygnął o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca z urzędu aktualnie skazanego P. N. Zaskarżyła wyrok w części, a to orzeczenia zawarte w jego pkt I. 1 i 2 oraz w pkt III, zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię polegającą na niesłusznym przyjęciu, że skazany w ramach zarzutu 3, 4 i 5 z aktu oskarżenia posiadał ilości amfetaminy stanowiące znaczną ilość tej substancji psychotropowej, co miało wpływ na przypisanie skazanemu odpowiedzialności za czyny zarzucane pkt 1 - 6 aktu oskarżenia w ramach dwóch, a nie jednego, ciągów przestępstw, wymierzenie skazanemu w pkt I.1 kary jednostkowej roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a w pkt 1.2. kary roku pozbawienia wolności, a w konsekwencji w pkt III zaskarżonego wyroku kary łącznej dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodu w postaci kwestionariusza specjalisty uzależnień z 3 października 2020 r. prowadzącej do wniosku, że skazany przyjmował co najwyżej 1 gram amfetaminy dziennie, podczas gdy z ww. kwestionariusza wynika, że w okresie, którego dotyczą zarzuty rozpoznawane w niniejszym postępowaniu skazany przyjmował do 5 gramów amfetaminy dziennie, co stanowi 35 gramów tygodniowo w 2019 r., a nie jak uznał Sąd 7 gramów tygodniowo.

Stawiając te zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Nadto zwróciła się o zasądzenie na jej rzecz, wedle norm przepisanych, nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu świadczonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności przedmiotowej kasacji, bowiem w odpowiedzi na tę skargę przedstawiono przekonujące w tym względzie argumenty. Gdy chodzi o zarzut z pkt 1. skargi, jego istotą jest twierdzenie, iż błędnie Sąd odwoławczy uznał, że ilości amfetaminy odpowiednio: 38,04 g, 73,70 g i 74,95 g są ilościami znacznymi tej substancji, w konsekwencji nietrafnie przyjął, że P. N. popełnił tworzące ciąg przestępstw trzy występki z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co skutkowało wymierzeniem skazanemu surowej kary za ten ciąg, jak też surowej kary łącznej, nadto uznaniem, że pięć przypisanych mu występków określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii tworzy nie jeden, jak przyjął Sąd pierwszej instancji, ale dwa ciągi przestępstw. Wbrew pogładowi skarżącej, wydając takie orzeczenie Sąd Okręgowy nie naruszył rażąco wskazanego w zarzucie przepisu prawa materialnego. Zasadnie stwierdził, że w sytuacji, gdy pojęcie „znaczej ilości” zabronionej substancji nie posiada definicji legalnej, jego rozumienie może nastroczać wątpliwości. Tym niemniej w oparciu o dotyczący tego zagadnienia dorobek orzeczniczy, w tym Sądu Najwyższego, można wyprowadzić kryteria pozwalające na przyjęcie, czy ilość posiadanych przez daną osobę narkotyków jest znaczna (w rozumieniu ustawy). W tym względzie Sąd *ad quem* przywołał orzeczenia sądów powszechnych wskazujące, że ilość „znaczna” środka

odurzającego to taka, która wystarcza do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób (wyroki Sądów Apelacyjnych: w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2012 r., II AKA 430/12; we Wrocławiu z dnia 27 listopada 2019 r., II AKA 97/19; w Łodzi z dnia 7 lipca 2020 r., II AKA 353/19; w Warszawie z dnia 25 lutego 2022 r., II AKA 353/20), jak też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, w którym jest mowa o jednorazowym zaspokojeniu potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. Nie jest jasne stanowisko Sądu odwoławczego w tym względzie, w szczególności nie opowiedział się on wyraźnie za posługiwaniem się pojęciem „osoba uzależniona” przy ustalaniu, czy zaistniało przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy narkotykowej. Stwierdził, nawiązując do opinii biegłych, że amfetaminy znajdowanej u skazanego w dniach 29 września i 5 grudnia 2019 r. oraz 20 marca 2020 r. była taka ilość, że przy założeniu, iż dawka wynosi od 0,5 do 1 grama, można z niej było uzyskać odpowiednio: od 38 do 75, od 74 do 146 i od 75 do 150 porcji. Zatem w każdym wypadku wystarczyła do odurzenia kilkudziesięciu osób

Niezależnie od tego należy wspomnieć, że wyrażane są poglądy, iż znamię „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych należy oceniać w sposób obiektywny, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2012 r., II AKA 344/12), czy też że nawet większe potrzeby osoby uzależnionej zażywającej duże ilości narkotyków nie powodują podwyższenia progu znacznej ilości, która jest kryterium zobiektywizowanym (przytoczony przez prokuratora w odpowiedzi na kasację wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2022 r., II AKA 154/22). Stanowisko to ma cechę racjonalności, zwłaszcza że może mieć wsparcie w argumencie, że nie sposób ustalić wzorca osoby uzależnionej i określić, jaka ilość danego środka zaspokaja jej potrzeby (wszak rzutuje na to stopień uzależnienia danej osoby), by następnie wykazywać, że dana ilość środka jednorazowo zaspokaja (względnie nie zaspokaja) potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

W kasacji powołano wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017 r., III KK 73/17, w którym wskazano, że ustalając znamię „znacznej ilości” narkotyków, poza kryterium ilościowo-jakościowym organ orzekający powinien brać pod uwagę

również i to, w jakim celu sprawca środki odurzające lub substancje psychotropowe posiadał, a także, czy jest on osobą od tych środków/substancji uzależnioną. Takie bowiem procedowanie jest w stanie zminimalizować ryzyko, że instrument w postaci typu kwalifikowanego, z założenia zwróconego na represjonowanie dealerów, a nie odbiorców ich towaru, zupełnie przypadkowo ugodzi w osoby, przeciwko którym nie był on skierowany. Chociaż Sąd Okręgowy tego orzeczenia nie powołał, to jednak zawarta w nim myśl nie była mu obca, skoro zazначył, że „dla ustalenia zarysów pojęcia znaczości” pod uwagę bierze się również kryterium przeznaczenia, tj. czy narkotyki sprawca posiada wyłącznie na użytek własny, czy na dalszą odsprzedaż. W konsekwencji rozważył i to kryterium, wykazując, że istnieją powody by uznać, iż P. N. amfetaminę posiadał nie tylko na własny użytek. W tym względzie zwrócił uwagę, że:

- każdorazowo znajdowano u niego „w transporcie” poporcjonowane ilości narkotyków,
- 29 września 2019 r. w mieszkaniu skazanego znaleziono pudełko z niepodzielonym proszkiem i wagę elektroniczną, a 5 grudnia 2019 r. wagę elektroniczną i pudełko ze śladową ilością amfetaminy,
- 5 grudnia 2019 r. znaleziono u niego pieniądze w kwocie 5000 zł, których pochodzenia nie potrafił wyjaśnić,
- skazany nie miał stałego zatrudnienia, wobec czego nie był w stanie nabyć dla własnych potrzeb taką ilość narkotyków, jaką przy nim znajdowano, i to niejednokrotnie.

Tego wniosku obrońca skutecznie nie podważyła, skoro poprzestała na stwierdzeniu, że jest ono „nieuprawnione” i przytoczeniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 listopada 2018 r., II AKa 172/18, który nie całkiem przystaje do realiów niniejszej sprawy. W konsekwencji nie mogło przynieść efektu staranie obrońcy, zmierzające do wykazania, że P. N. posiadał niedozwolone substancje psychoaktywne tylko na własne potrzeby i był tak bardzo od nich uzależniony, że zażywał do 5 g amfetaminy dziennie (o czym mowa w zarzucie z pkt 2. kasacji), co miałyby skutkować uznaniem, że nie posiadał znacznych ilości tej substancji.

Wspomniany zarzut z pkt 2. opiera się na nieporozumieniu, bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wcale nie wynika, że wskazując, iż z kwestionariusza sporządzonego przez specjalistę uzależnień wynika, że P. N. przyjmował co najwyżej 1 gram amfetaminy dziennie, Sąd *ad quem* miał w polu widzenia kwestionariusz z 3 października 2020 r. Zapewne miał na myśli kwestionariusz sporządzony w dniu 21 stycznia 2022 r. przez psychologa w Zakładzie Karnym w R., w którym zanotowano wypowiedź skazanego, że w ciągu ostatnich 12 miesięcy używał ok. 1 grama amfetaminy dziennie jako „typową dawkę dzienną” (k. 494 odw.). W kwestionariuszu z 3 października 2020 r. zapisano, że P.N. podał, iż w ciągu ostatnich 12 miesięcy używał do 5 gramów amfetaminy na dobę, co odnosiłoby się do okresu objętego zarzutami, wypada jednak uznać, że te wypowiedzi skazanego świadczą o zmienności jego wersji co do osobistego zapotrzebowania na amfetaminę, zwłaszcza gdy w kasacji nie podano jakie okoliczności mogły spowodować znaczne zmniejszenie owego zapotrzebowania w stosunkowo niedługim czasie. Niezależnie od tego ponownie należy zaznaczyć, że Sąd odwoławczy uznał, iż skazany nabywał i posiadał amfetaminę nie tylko na własny użytek.

Obrońca zauważyła, że Sąd drugiej instancji nie wytłumaczył, dlaczego przy nieznacznej różnicy wagowej przyjął, iż 38,04 g amfetaminy jest znaczną ilością tego środka, a 30,08 g amfetaminy cechy tej nie posiada i w konsekwencji czyny te włączył do różnych ciągów przestępstw. Ta wątpliwość nie skonkretyzowała się jednak w zarzucie kasacji, jak też w wyraźnym wskazaniu, jakie rozstrzygnięcie obrońca uważałaby za prawidłowe. Zapewne miała na myśli, że w przypadku czynu z pkt 3. aktu oskarżenia apelacja prokuratora nie powinna zostać uwzględniona, jednak Sąd Okręgowy nie popełnił w tym zakresie błędu, skoro podał, że z 38,04 g amfetaminy można uzyskać od 38 do 75 dawek. Mając natomiast na uwadze przytoczoną przez Sąd meriti opinię Instytutu Ekspertyz Sądowych, wskazującą na możliwość uzyskania z 30,08 g amfetaminy od ok. 31 do 123 porcji handlowych (k. 172), w razie podniesienia zarzutu przez prokuratora nie byłoby wykluczone zakwalifikowanie również czynu z pkt 1. aktu oskarżenia z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podobny wniosek nasuwa się, gdy uwzględnić, że Sąd *ad quem* przyjął korzystniejsze dla skazanego obliczenie, przy założeniu, iż

dawka amfetaminy wynosi od 0,5 do 1 grama (IES przyjął przedział od 0,25 do 1 grama). W takim wypadku 30,08 g amfetaminy dałoby od ok. 30 do 60 dawek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. na posiedzeniu bez udziału stron kasację wniesioną na rzecz skazanego P. N. oddalił jako oczywiście bezzasadną, co skutkowało obciążeniem skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Zasądzone na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji określono z uwzględnieniem § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 19 ze zm.).

[PGW]

[ał]